

Kanadski izletniki v zametih

Vlaki, natrpani z izletniki, so ostali v zametih. Po raznih zimskih letoviščih je ostalo na tisoče izletnikov, ki ne morejo domov radi velikih zametov.

Montreal, 25. marca. — Tisoče športnikov, ki so čez nedeljo pohiteli na razna zimska zabavišča, se je pripeljalo danes nazaj z vlaki, ki so imeli radi velikega snega velike zamude. Drugi tisoči se pa še vedno nahajajo po raznih zimskih letoviščih, kjer je že začelo primanjkovati živčevja. To so oni športniki, ki so se odpeljali v avtlih v petek večer in v soboto zjutraj na smučkanje v hribe.

Šestnajst posebnih vlakov, ki so vozili športnike na deželo, je obtičalo v snežnih zametih, ki so bili po nekaterih krajih do 30 čevljev visoki. Na železniški progi Canadian Pacific železnice sta se iztirila dva snežna pluga, radi česar ni moglo naprej 12 vlakov, ki so bili natrpani športnikov. Na progi Canadian National železnice snežni plugi niso mogli predrti skozi zamete, vsled česar so bili zadržani štirje vlaki. Železniška družba je razdala med potnike živčevje, medtem ko so prihiteli delavci, da so odkidali sneg. Po cestah je zapadel sneg od 4 do 12 čevljev visoko.

ZDAJ PRIZNA, DA SO VOLKOVI NEVARNI

Kamloops, B. C. — Frank Vavra je 22 let lovi volkove v pasti in ni pri tem še nikdar vzel puške s seboj. Vedno je trdil, da volk nikdar ne napade človeka. Zdaj je pa svoje mnenje spremenil, ko je oni dan le s težavo ušel, ko ga je preganjalo 20 lačnih volkov. Rešil se je za visok snežni zamet, kamor mu volčje niso mogli slediti.

Pozdravi iz Kalifornije

Mrs. A. Kastelic iz 15921 Holmes Ave., ki se nahaja že tri mesece pri sinu Franku in njegovi družini v San Diego, Kalifornija, pošilja najlepše pozdrave svojemu možu in otrokom ter vsem prijateljem in znancem po Clevelandu.

Še 15 trupel v jami

Iz premogorova Willow Grove, 8 milj od Bellaire, O. so do večera dobili razen 15 vsa trupla ponorečenih premogarjev. Nezgoda se je pripetila v soboto 16. marca in 72 premogarjev je izgubilo življenje.

SLOVENSKE VARDE PROTI DAVKOM

Clevelandski dnevnik Plain Dealer je včeraj priobčil izid poskusnega glasovanja, ki ga je priredil po vseh mestnih vrdah. Številke kažejo, da so slovenske varde: 23, 28 in 32 v lepi večini proti davkom, na kar smo zelo ponosni. Edino 10. in 33. varda kaže več glasov v prilog davkov. Prosimo volivce tudi v teh vrdah, naj dobro premislijo in naj volijo sebi v dobro in ne v korist politikarjem.

Značilno pa je, kako bodo volili v zamorskih vrdah. Kot kažejo številke poskusnega glasovanja, bodo tam volili 8:1 za davke! Lahko volijo tako, ker ne bodo prizadeti. Koliko jih pa je, ki imajo svoje hiše.

Nič se ne ustrašite bav-bava iz mesta, da ne bodo več pobirali smeti, da mestni delavci ne bo-

Vedno večja možnost vojne na bližnjem vzhodu se pojavlja

Washington, D. C. — V krogih, ki se pečajo s tujezemsko politiko se govori, da se pojavlja vedno večja možnost, da bo izbruhnila vojna na bližnjem vzhodu, to je na Balkanu ali tam v bližini. Turška in druge okoliške države se sicer trudijo, da bi ostale nevtralne, toda vedno bolj se pričakuje, da bodo zavezniki ustvarili tukaj neke fronte in sicer z vpadom v Romunsko ali v Kavkaz.

Kar se tiče politične nadvlade na bližnjem vzhodu imajo zavezniki dozaj glavno besedo ter kontrolirajo vse važne prometne zveze v teh krajih, kar je v veliko zapreko Rusiji, Nemčiji in Italiji. Zavezniki imajo še vedno na strani države na bližnjem vzhodu, vključno arabske rodove, ki se boje, da bodo izgubili, kar posedujejo, če ne bodo ostali z zavezniki.

Se vedno se v diplomatskih krogih vidi možnost, da bo Rusija udarila v Perzijo in pri tem napadla tudi Turško od strani. Vsak mal slučaj bo lahko povzročil, da izbruhne vojna v tem delu Evrope, ker je vse tako napeto, pravijo diplomati.

Nov grob v domovini

Frank Kure, 1118 E. 77th St. je prejel iz stare domovine žalostno vest, da je v štorjah pri Sežani umrla ljubljena mati Franciška, rojena Može, stara 79 let. Doma zapušča soproga, ki je star 82 let ter hčeri Marijo in Ivanko, v Clevelandu pa sina Franka. Doma zapušča tudi enega brata in eno sestro ter mnogo vnukov in drugih sorodnikov. Naj ji bo lahka domača zemlja, preostalih pa izrekamo naše sožalje.

Armada pošilja čevlje

V prihodnjih par tednih bo razdeljenih med WPA delavce in njih družine v Clevelandu več kot 80.000 parov vojaških čevljev, ki so sicer popolnoma novi, toda ne odgovarjajo več sedanjim vojaškim predpisom. Družine, ki dobivajo direkten relief od mesta, ne morejo dobiti teh čevljev.

Ameriški uredniki mislijo, da bo Roosevelt kandidat za tretji termin

New York. — Glasovanje med 1.605 ameriški uredniki je pokazalo, da po informacijah, ki jih imajo na rok, bo predsednik Roosevelt kandidiral za tretji termin kot kandidat demokratske stranke. Kandidat republikanske stranke pa da bo Thomas E. Dewey, newyorški okrajni prosekutor.

Na vsakega urednika ameriških dnevnikov je bilo postavljeno vprašanje, če je mnenje njegovih naročnikov bolj liberalno kot v letu 1936, bolj konservativno, ali pa če se ni spremenilo. Nekaj nad 30 odstotkov vseh urednikov je poslalo odgovore. V splošnem se čuti po deželi, pravijo uredniki, da se narod nagiblje h konservativizmu, to je bolj zmerni in previdni politiki.

Na vprašanje, kdo ima priliko biti nominiran za predsednika, so uredniki odgovorili, da bo dobil Roosevelt največ glasov na demokratski stranki, Dewey pa na republikanski. Toda uredniki sami so pa drugačnega mnenja. Njih osebno mnenje je, da bi moral biti demokratski kandidat državni tajnik Hull, republikanci bi morali nominirati pa senatorja Vandenberg.

OČE IN STARI OČE NA ISTI DAN

Minneapolis, Minn. — Na velikonočno nedeljo je Elmer Larson zelo moško hodil okrog in delil cigare svojim prijateljem. Njegova žena mu je namreč povila krepkega sinčka in prav isti dan je povila zalo hčerko tudi njegova hči, Mrs. William Vanderbilt.

NALAŠČ SO SI ZLOMILI NOGE

Dallas, Ga. — Štirje jetnike v tukajšnji jetnišnici, vsi zakrknjeni grešniki, so si nalašč zlomili noge, samo da bi jim ne bilo treba delati v kamnolomu. Dva sta si zlomila noge na ta način, da sta jih vtaknila med deske pri postelji in se obesila čez rob. Dva pa na ta način, da sta se obdelovala z debelim polenom.

Zaroka

V soboto 16. marca, sta se zaročila Leo Jevc, 1053 E. 67th St. in Ernestina Perše, 1160 Norwood Rd. Nevesta je kadetinja pri Marie Prislund krožku SZZ. Obilo sreče!

Pozdravi iz Floride

Bill Tofant in družina pošilja jo pozdrave iz Sarasota, Florida, kjer so na kratkih počitnicah.

Štiri ženske pred električnim stolom

Philadelphia. — V vsej kriminalni zgodovini države Pennsylvanije se še ni zgodilo, da bi štiri ženske hkrati čakale na smrt na električnem stolu. Vse so bile obsojene radi umorov. Dnevno sprašujejo svoje stražnike, če ni morda prišlo pomiloščenje, toda njih upanje je prazno. Zadržane, ki je prišla k četvorici na smrt obsojenih, je bila 35 letna Tillie Irelan, ki je umorila svojega 21 mesece starega sinčka, da bi ložje hodila po veselicah.

Ena izmed obsojenih je Grace Giovanetti, stara 45 let. Obsojena je bila, da je zastrupila svojega moža, da je dobila po njem \$13.000 zavarovalnine.

V drugi celici je 44 letna Jose-

Železnice so znižale cene vožnjam

Washington, D. C. — Mednarodna trgovska komisija je dovolila vzhodnim železnicam, da znižajo ceno osebni vožnji na vlakih od 2.5 na 2 centa od milje. Znižane cene so stopile v veljavo na 24. marca ob 12:01 zjutraj. S tem hočejo železnice zopet dobiti nazaj promet, ki so jim ga vzeli osebni busi. Bila je edino Baltimore & Ohio železnica, ki je zagovarjala nižjo ceno rekoč, da se bo radi tega vozilo po železnicih več ljudi in železnice bodo več služile. To je dokazala znižana voznina na svetovno razstavo, ki je bila samo 1.5 od milje, pa je prinesla železnici \$1.200.000 čistega.

71 milj daleč bo plaval

Palm Beach, Fla. — Paul Chotteau, francoski rekordni plavalec, je začel včeraj zjutraj ob 7:08 plavati iz otočja Rimini proti Palm Beach, Florida. Razdalja znaša 71 milj po morju. Njegovo telo so mu na debelo namazali z masčob, v katero so pomešali črnilo, da ne bodo prišli blizu morski volkovi, ki jih je vse polno v teh vodah. Plavalec upa, da bo preplaval razdaljo v 36 urah. Leta 1936 je plaval od otoka Catalina do kalifornijskega obrežja in je preplaval razdaljo 41 milj v 83 urah. — Poročila danes zjutraj pravijo, da je moral plavalec iz vode radi viharnega morja. Preplaval je bil že polovico pota.

Protest proti dakom

Sinočnji shod, ki ga je sklical Slovenski demokratski klub 32. varde v Slovenski dom na Holmes Ave. je bil dobro obiskan. Navzoči so obljubili, da bodo šli 100 procentno na delo, da se v sredo porazijo nepravilni davki. Nastopilo je več govornikov, ki so pojasnili volivcem vsi zadevi in dokazali, zakaj moramo voliti proti. Govorili so: John Rožanc, Joško Penko, Mrs. Albina Smrekar in Michael Lah. Od Kosmopolitike lige sta govorila Joe Križek in Steve Hardesti, ki sta povedala, da je ta liga 100% proti tem davkom.

Državni tajnik bolan

Državni tajnik Earl Griffith je dobil včeraj v uradu napad srčne bolezni. Odpeljali so ga v bolnišnico. Zdravniki pravijo, da je stanje zelo nevarno, dasi upa jo na boljše.

Najden denar

V nedeljo je bila najdena v cerkvi sv. Vida vsota denarja. Kdor jo je izgubil jo dobil na 1257 Norwood Rd.

Premeten trgovec je na poseben način tirjal svoje dolžnike

So. Bound Brook, N. J. — Grocerist in mesar Morris Bowman je prišel na idejo, ki jo je tudi izpeljal in ki se je izkazala za nekaj časa kot jako uspešna. Imel je namreč na knjigah mnogo dolžnikov, ki so kar pozabili na dolg, pa tudi kupovali niso več pri njem, kot se rado zgodi. Pa je šel in razstavil v izložbeno okno pet imen dolžnikov, ki so mu dolgovali več kot po \$60. V nekaj dneh so se dolžniki zglasili in poravnali dolg, ali pa obljubili v kratkem prinesiti. Ko je videl, da je uspeh, je pisal še drugim dolžnikom in jim zagrozil, da bo dal njih imena v okno, če ne pridejo plačat. Skoro vsak dolžnik se je odzval. Pri tem so pa mnogi začeli zopet pri njem kupovati.

Pri tem je imel samo malo nezgodo, da je bila namreč neke noči vržena skozi prav tisto okno, kjer so bila razstavljena imena dolžnikov, velika opeka. Bowman pravi, da bo razstavljati imena po dvakrat na mesec, dokler ne bo iztirjal vsega denarja.

RADI VOJNE DOMA, RAJE NA FRONTO

London. — Nek možak je dal na vojaško komisijo prošnjo, da ga ne vzame v vojaško službo. Ko je bil klican, da pove vzroke, je pa naenkrat rekel, da ne more prenašati zbadanja svoje žene, ker je napravil prošnjo, da bi ostal doma. Rekel je, da gre raje v vojsko za vse življenje, kot bi pa ostal en mesec pri ženi doma.

SMRT V MINNESOTI

Chisholm, Minn. — V bolnišnici je umrla Sophie Lužanič, stara 54 let, iz sosednjega Wilpena, kjer je bivala na farmi okrog 20 let. Zapušča moža, sina in tri hčere.

Vreme

Vremenski prerok se je naveličal zime in obljubuje za danes nekoliko gorkeje. Vendar si pa ne more kaj, da ne bi pri tem obljubil nekaj malega snega za danes zvečer.

V zadnji pozdrav

Članice društva Martha Washington št. 38 SDZ ste prošene, da izkažete zadnjo čast sestri Jane Kalsic. V sredo zjutraj se pa po možnosti vse udeležite pogreba, ki se vrši iz pogrebnega zavoda Frank Zakrajšek.

Štirje CCC taboriščniki iz Clevelanda ubiti na povratku iz velikonočnih počitnic

Šest se jih je vozilo v kupeju, ko jih je od zadej zmastil težak truck. Po regulacijah CCC taborišč se taboriščniki ne smejo voziti v privatnih avtomobilih in imajo zato znižano vožnjo na železnicah.

IZ RAZNIH KRAJEV PO AMERIKI

Sopris, Colo. — Pred dnevi je tu umrl 63-letni Jos. Zaverl, rojen pri Jančah na Dolenjskem. V Ameriki je bival 40 let in tu zapušča dva sinova, hčer in brata.

Milwaukee. — Dne 12. t. m. je umrla za vodenico Lina Bastel, stara 54 let in rojena v Idriji na Primorskem. Tu zapušča sestro Pavlino Vogrič, v Chicagu in La Sallu pa bratrance. — Pred nekaj dnevi je tu umrl George Ritonija, star naseljenec in grocerijski trgovec, ki je bil doma iz Sestr pri Majšpergu na Štajerskem. Zapušča ženo, sina, hčer in brata.

New York. — Dne 17. marca je v Ridgewoodu, Long Island, umrl 68-letni Frank Mazovič, doma iz Domžal na Gorenjskem. Tu zapušča ženo, hčer in pastorka.

Edwood City, Pa. — Tu sta bili na obisku sestri Tončka in Pavla Polh, po domače šerbeci iz Sopdnje Ribnice, Velika Dolina na Dolenjskem, ki sta se pred kratkem priselili iz stare domovine k svoji teti Margareti Globokar v N. S. Pittsburghu. — Louis Gerzel iz West Aliquippa, Pa., je prejel žalostno vest, da je 20. febr. v Veliki stari vasi pri Grosupljem na Dolenjskem umrl njegov oče Jakob Gerzel, po domače Žagar, v starosti 79 let. Rojen je bil v Čepovanu na Krasu in se je tja preselil v mladosti. V Ameriki zapušča sina, v starem kraju pa ženo, dva sinova in dve hčeri.

Duluth, Minn. — V Ironwoodu je zadnje dni umrl Marko A. Govednik, star 58 let in rojen v Suhorju pri Metilki v Beli Krajini. V Ameriki je živel 40 let in prvih 28 let v Towerju. Zapušča ženo, štiri sinove in pet hčera. — V Duluthu je umrla 67-letna Helena Anžič, ki je tu živela 26 let. Tu zapušča brata Antona Moharja, v Ciceru, Ill., pa sestro Ano Kos.

White Valley, Pa. — Dne 14. marca si je tu vzel življenje Jos. Sircelj, star 65 let in doma iz Topolca na Notranjskem. Kaj ga je gnalo v smrt, ni znano. V Ameriki je živel blizu 40 let, bil je vdovec in tu zapušča dva sinova in dve hčeri. — John Sircelj iz Midwayja, Pa., je prejel žalostno vest, da je 3. februarja t. l. na Visokem, pošta Senčur pri Kranju umrl njegov oče, po poklicu kovač, v starosti 77 let.

L'Anse, Mich. — Pred nekaj dnevi je tu umrla Margareta Osterman, stara 75 let in rojena v Deskovici vasi pri Starem trgu v Beli Krajini. V Ameriko je prišla pred 45 leti in najprej v Calumet, tu je pa bivala 30 let na farmi. Zapušča moža, štiri sinove, od teh dva v Detroitu, in dve hčeri.

Včeraj zjutraj ob 2:40 se je pripetila na deželni cesti št. 2, tri milje vzhodno od mesta Sandusky težka prometna nezgoda, pri kateri so bili štirje Clevelandčani ubiti, dva pa nevarno ranjena. Bili so to taboriščniki, ki so se vračali v CCC taborišče Seneca pri Attica, O. z velikonočnih počitnic pri svojih domačih.

Ubiti so: Frank Ollom, star 20 let, iz 6515 Lexington Ave., Daniel Mariani, star 18 let, iz 3712 Erin Ave., Louis Mastromateo, star 17 let, iz 18604 Mohawk Ave. in George Galloway, star 19 let iz 7806 St. Clair Ave. Ranjena sta pa: Joseph Mazur, star 22 let, iz 2251 W. 17th St., Kenneth Millheim, star 19 let, iz 1616 Tarlton Ave.

Vseh šest se je vozilo v kupeju in sicer na sprednjem sedcu trije in na zadnjem sedcu (rumble seat) pa trije. Avto je vozil Millheim, ki se nahaja v bolnišnici v Sandusky in ki pripoveduje sledeče: "Vozili smo se proti Sandusky po ravni cesti, ki teče vzporedno z železniško progo. Naenkrat zagledamo močno luč prihajajočega vlaka, ki mi je popolnoma vzel vid. Zato sem pritisnil na zavore, dokler ne bi odpeljal vlak mimo. V tistem trenutku je pa nekaj tresčilo v nas in drugega se ne spominjam."

Voznik truka, ki je zadel v avto, Harold Malott iz Bradner, O., se je vračal iz Clevelanda, kjer je izložil živino v klavnici. Ta pripoveduje, kako je vozil po cesti proti Sandusky, ko je tudi njega oslepela luč iz prihajajočega vlaka. Naenkrat je zagledal pred seboj avto in v zadnjem trenutku ni mogel zakreniti vstran, zato je njegov truck od zadaj zajezdil kupej, ga vrvel v ledeno vodo in ga popolnoma zmečkal. Malott trdi, da kupej ni imel zadaj signalne luči.

Serif iz Erie County je pridržal voznika truka, dokler ne bo preiskava dognala, čigava je bila krivda.

Poročnik Hull, ki vodi CCC taborišče v Euclidu je včeraj izjavil, da je mladim taboriščnikom pod kaznijo prepovedano voziti se v privatnem avtomobilu, ne v svojem ne v kakem drugem. Avto je bil last Millheima, ki mu ga je kupil oče, da bi lahko večkrat prišel domov. Fantje so se pripeljali na počitnice v petek zvečer in v nedeljo ponoči ob enajstih so se odpeljali zopet nazaj v taborišče. Ubiti Galloway je bil prideljen temu taborišču, šele zadnji teden. Prej se je nahajal v taborišču v Nevadi. Ta družina pravi, da nima sredstev, da bi sina pokopali, zato bo CCC taborišče plačalo za obloko, plačalo za prepeljavo trupla v Cleveland, poleg tega pa dajo še \$75.00 za pogreb.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

5117 St. Clair Avenue Cleveland, Ohio
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland, po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto, \$7.00.
Posamezna številka, 3c.

SUBSCRIPTION RATES:

U.S. and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U.S. and Canada, \$3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carriers, \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 3c.

Entered as second class matter January 5th, 1939, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

88 No. 72, Tues., March 26, 1940

BESEDA IZ NARODA**Na veselico**

Maple Heights, O. — Da ne bo kdo mislil, da nas je v Maple Heights pobrala zima, ker se od nas tako malo sliši, zato bomo članice Gospodinskega kluba priredile zabavni večer s plesom. Ta zabava se vrši v soboto 30. marca v SND na Stanley Ave.

Ker je to naša prva veselica po dolgem času, zato vabimo cenjeno občinstvo, da nas poseti v obilnem številu ob blizu in daleč. Članice vam obljubljam, da boste postreženi z vsem najboljšim tako za baro kakor tudi v kuhinji.

Mrs. Vrčec in Mrs. Filipi sta obljubili, da bosta v kuhinji delili take dobrote, kakršnih še ni bilo deležni v Maple Heights, ker sta pa obe priznani kot izvršni kuharici, jima tudi verjamemo.

Za ples bo igrala izvrstna Matt Hojerjeva godba, saj ga vsi poznate in veste, da kadar on zaigra, da se mora vse zavrteti. Večkrat vidim v časopisih, da ženske povabijo tudi Mr. Jakata na svoje prireditve, zato se ga drznemo tudi me povabiti. Štele bi si v veliko čast, če bi se odzval našemu povabilu.

Tukaj pri nas je sedaj po postnem času na programu več prireditev in ker je pa ta naša prireditev prva, zato prav prijazno vabimo cenjeno občinstvo ob blizu in daleč, da si rezervirate soboto 30. marca za nas ter prebijete par veselih uric v družbi Maplehajčank, za kar vam prav gotovo ne bo žal. S pozdravom in na svidenje 30. marca,

T. K.

Vi ste vabljeni

"Kam pa?" vprašate. Seveda se boste udeležili plesne zabave, ki jo prireda St. Vitus Cadets podružnice št. 25 Slovenske ženske zveze in sicer v soboto 30. marca v Twilight dvorani. Pričetek ob pol devetih zvečer.

Za poskočne polke in lepe valčke bo skrbel Johnny Peconov orkester. Obljubil nam je, da bo igral dokler nas bodo noge nesle okrog.

Da pa ne bo kdo trpel lakote ali žeje bo tudi za to preskrbljeno. Naše kuharice se že pripravljajo, da vam bodo postregle, z vsem najboljšim. Naše natakari se vam pa prav vljudno priporočajo, da jih obiščete pri bari, ker so pripravljene, da vam bodo natočile najboljše od zida. Posebno pa ste vabljeni fantje ta mladi in ta stari, vsi brez izjeme.

Torej še enkrat, ne pozabite naš obiskati na omenjeni večer posebno pa še članice podružnice št. 25 SZZ in pa starši naših kadetk. Prav vljudno ste vabljeni tudi dekleta drugih krožkov, da pridete na našo domačo zabavo 30. marca vse brez izjeme in brez vsakega izgovora. Vstopnice lahko dobite pri vseh naših članicah in so samo po 25 centov, na večer prireditve pri vratih pa bodo po 30 centov. Na svidenje,

J. Hrastar.

Pozno srečanje

(Nadaljevanje)

"In vendar ni bil denar tisto, ki sem ga kasneje s težavo odplačeval; bilo je dosti več, kar mi je bilo odvzeto. . . . Človek, ki ga ne poznam, se brez dvoma še danes ne zaveda, kaj mi je storil, ko ni vrnil denarja. — Čutil sem, kako mi v banki niso več zaupali. Nihče mi ni nič rekel, vso zadevo so tiho poravnali, vendar mi niti ene olajševalne besede ni nihče privoščil. Ničesar nisem slišal in vendar sem slišal vse, iz vsakega kota je kričalo vame.

Nič več nisem delal tako kot prej, ker sem sprevidel, kako iščejo prilike, da bi se me iznebili. Prilika se je kmalu našla in z njo obupna doba. Že dolgo je odtlej. Kasneje sem se v brezkončnih nočeh izpraševal, ali sem res sam kriv, da se je moje življenje tako obrnilo, ali sme biti majhna nepazljivost tako kaznovana. Mogoče bi se bil moral bolj upirati nezaupljivosti, a za to ni potrebna le čista vest, kakor mnogi trdijo. Verjemite mi, ta mrzli molk, to brezglasno izobčenje mladega, pridnega človeka, to mi je jemalo moč za vsako kretnjo. Bilo mi je, kakor da ne delam zase, ampak za neko prikazen, ki jo pod to ali ono številko vodijo okoli po hiši in ki samo čaka, kdaj bo prišel tisti dan, ko bodo izjavili, da je treba "radi štednje, žal, odpustiti uradništvo."

Tisti, ki je našel denar, — Bog ve kaj je počel s tistim denarjem, dosti ne, saj denar že kmalu ni imel nobene vrednosti. Mogoče si misli, da je njegov greh že splahnel, kakor je splahnel denar, a da me je vrzel iz tira, tega seveda ne sluti. Jaz sem se postaral, bolj sem star, kot si mislite, zakaj take kole hoditi od hiše do hiše, ni lahko. Vi ste tiho, ves čas molčite, saj je res, zgodba je kar vsakdanja, saj. . . .

Spet je kratka kretnja pretrgala stavek na dvoje. Pripovedovalec je pogledal na uro nad vhodom, le da bi imel pogled obrnjen v kako trdno točko. Nič več prikazni, nobenih strahov ni hotel več klicati v spomin, zakaj ta tuji gospod je čudovito nemo in mrtvo sedel na stolu. Če bi ne bil nekdanji bančni uradnik in sedanjí trgovski potnik tako zaverovan v svojo vsakdanjo zgodbo, bi bil moral opaziti, kako je ta obraz, ves siv in prepaden, ko obraz mrliča štrlel v zakajeni mrč dvorane. Tudi ni videl teh oči; kakšno so nepremično strmele na oguljeni plašč, ki ga je zdaj oni človek vzel z zaslona, ga potipal, ali se je že kaj posušil in ga malce nerodno oblekel. "Mož vlak se bo kmalu odpeljal," je dejal, se okrenil in vprašal bolj začuden ko vljudno: "Ali sem vas dolgočasil?" Oprostite, človek misli pač vedno le nase.

Kersten je odkimal. Zdelo se je, ko da hoče skleniti več ko le pol ure skupnega pogovora s kratkim pozdravom in z željo za srečno pot. Zakaj, počasi je vstal in čakal, da bi oni rekel še kaj. Mož je videl to oklevanje in si ga je po svoje razložil: "Tudi vaša vožnja ni menda nič prijetna za vas?"

"Ni," je dejal Kersten in je hrabro pogledal tujcu v obraz. "Mojo hčer so pred dvema dnevi operirali. Danes so mi brzojavili." Zdrnil se je in nadaljeval s spremenjenim glasom: "Se vprašanje, če dovolite, glede na vašo zadevo! Ali bi sovražili tistega človeka, ki je bil tedaj nepošten, mislim, če bi ga zdaj srečali?"

Oni ga je skoraj začudeno pogledal. "Prej sem o tem dolgo razmišljal, zdaj pa nič več. Saj me tudi ne mika, da bi ga srečal. Če je baraba, je tako vse zaman; če je pa tak, kot smo vsi, človek slabih in dobrih lastnosti, pač le človek, potem niti ne vem, ali bi mu povedal. Popraviti že zdavnaj ne more več in tako bi dva nosila breme, zdaj ga pa le eden."

Nato se je tujec poslovil od Kerstena, rekoč: "Vse najbolje za vašo hčer!"

Ledenomrzla roka je segla v njegovo. Šele sedaj je oni zapazil okameneli obraz, tanke, brezbarvne ustnice, ki so z veliko muko iztisnile besedo, brž

čas, srečno pot — ali kaj sličnega. Niti poslušal ni več. Zakaj ropotanje prihajajočega vlaka mu je izpuli besedo proč, da je zamrla v vedno hujšem hrumenju.

Kersten je gledal za človekom v oguljenem, zelenem plašču, kako je šel z majhnimi, kratkimi koraki skozi medli prostor in kako so ga vzela vrata s seboj, ki so se zapahnila za njim. Poklical bi ga bil rad nazaj, a je stal ko prikovani v vročem sopuhu peči in je vtaknil obe roki v žepa suknje, zakaj, mrazilo ga je. V velikem zrcalu nasproti sebe se je videl, a zdelo se mu je, da je sam sebi tuj.

Denar je začutil v žepu, denar in nemiro je hlastal za bankovci ko pred toliko, toliko leti, ko je bil daleč od svoje prave postaje izstopil iz tramvaja in je hitel in se bal, Bili so le bankovci in navadnem omotu z močnega, rjavkastega papirja. Nobenega imena ni bilo nikjer in mlada vest se kaj rada potolaži, češ, da tak denar le tistemu pade v naročje, ki mu je sreča mila. . . .

Proč, proč z denarjem!

Glasno je izrekel besede predse, medtem ko je hlastno potegnil roko iz žepa, kot bi ga osa pila. Toda — to ni denar, kar držijo prsti, to je le brzojavka, ki ga nujno kliče v bolnišnico. In Kersten je zdaj natančno vedel, ko je spet in spet prebral obupne besede, da Bog ne dopusti nobenih nepopravnih dolgov, da je vse do pičice natančno preračunano in prej ali slej zaračunano.

Ko je brzoklav odhajal z male postaje, je v oddelku drugega razreda do smrti utrujen in skrušen človek pričakoval novega dne.

Kvintet na pihala

"Veš," je rekla moja žena, "danes so se novi ljudje vselili v našo hišo, in sicer bodo stanovali v sobah vprav nad nami."

Ozrl sem se na strop in sem slišal tekanje in trkanje nad seboj. "Kajpak, selitev je sitna reč, vsakovrstne stvari je treba opraviti, zlasti še, če so toroci."

O teh "novih ljudeh" nisva v naslednjih dneh slišala kaj več ko njih trkanje in trkanje. Tedajci pa, neke nedelje zjutraj, je prodril čuden zvok od zgoraj skozi strop. Napel sem ušesa in vprašal svojo ženo: "Ti, povej no, ali novi najemnik igra saksofon?"

"Prav reč," ja zaklicala moja žena, "saj je saksofon jako lepo glasbilo! Za vse na svetu ga rada poslušam."

Sklenil sem, da bom tiho; sicer pa, saj bi bil moral jako glasno govoriti, zakaj nad nama je bilo piskanje in trobenje zmeraj hujše. "Ti," sem dejal in zla slutnja me je obšla, "to pa ni saksofon; to je pa fagot."

Kakor bi bil najin novi vrhni najemnik komaj čakal teh besed, je s hitrostjo 60 kilometrov na uro zmagoslavno zapiskal skalo in vse zvoke, in je piskal v tleh in čez tri oktave.

"Tle zvoki," sem vzkliknil, "se mi dozdevajo kakor kajke gnezdo med resjem. Sivo se kolačkajo po tleh, nato se vrtinčijo v drobljancih in te ugriznejo v uho. . . ."

"Kako si siten!" me je zavrnila žena. "Kaj pa je zato! Kolikokrat si mi dejal, da je fagot kot kak klovni med instrumenti, posebno v nižjih glasovih, ki so izrečno smešni! Ali te zares moti majčkeno fagota?"

Drug dan, točno ob desetih dopoldne, se je nad nama že spet začelo. Najprej škala: ". . . ta ta ta ta ti ti ti ti ta t — a taaa!" Nato je brnelo, piskalo, se zvijalo, kolačkalo, krulilo, tulilo in renčalo od najnižjega hreščečega basa do najrežkejšega diskanta. . . . No, pa se je še drugačen glas počel med te zvoke, ta se je visoko in nežno prislislil na globoke, glasove fago-

Nekaj zanimivosti iz šerifovega urada v okraju Cuyahoga**7. CIVILNI ODDELEK**

Mnogi, ki jim ni znana uprava javnih uradov so mnenja, da ima šerif samo nadzorstvo nad okrajno ječo. Toda temu ni tako. Šerifov urad sestoji iz dveh oddelkov, kriminalni in civilni. Civilni oddelek se nahaja na sodnihi na Lakeside aveniji ter je pod nadzorstvom glavnega deputija, John Gillespie.

Tukaj je nekaj dolžnosti, ki jih mora izvrševati ta urad: Uročit mora vse legalne dokumente. Izročiti mora približno 100,000 osebam na leto poziv kot priče v civilnih ali kriminalnih sodbah. V enem samem letu je osebno izročil 87,765 pozivov lokalnih in državnih sodnij in sodnij iz drugih držav. V letu 1937 je prispeval ta oddelek \$143,523.31 v iztirjani globi okrajnemu generalnemu skladu.

Sheriff M. L. O'Donnell

Prodal je 4,344 parcel v letu 1937 v sodnijski prodaji na poziv okrajne sodnije. Te prodaje so prinesle \$23,970,138.11. Raznim najemnikom je moral izročiti pozive za selitev, toda nikdar ni rabil sile ter je vselej počakal, da je stranka našla drugo stanovanje.

Mr. Gillespie je že 25 let odvetnik in ima za pomoč izurjen štab, ki lahko reši pravihlinim potom razne težavne probleme. Od kar je v uradu šeriff O'Donnell vrši ta oddelek svoje delo točno in vestno. Vse to delo se je pa izvršilo in se še vrši, ne da bi šerif najel kaj novih moči v deputijih ali v uradu civilnega oddelka.

Z reorganizacijo tega oddelka se je doseglo, da ljudem, ki imajo tukaj opravka, ni treba čakati v dolgi vrsti za postrežbo, ampak so takoj lahko postreženi.

Martin L. O'Donnell, šerif

Glavni deputij Clarence M. Tylicki, deputiji: Charles F. Wing, Michael J. Kilbane, Harry Brown, Anthony McGinty, Arthur Burns, Peter Beedlow. Tajnica Miss Marie Plechaty. Dr. A. V. Fried, jetniški zdravnik. Dan Patty, strožnik.

Civilna divizija: glavni deputij John Gillespie, deputij Paul O'Donnell.

Slovenski deputiji: Bertha Cervenick, Joseph Gornick, Joseph Kovach, Anton Kusan, Lawrence Leskovec, Ernest Modic, Nicholas Markusic, Lea Plecko, Anton Zakrajšek.

ta. . . .

"To je pa tenorski saksofon!" je vzkliknila moja žena.

"Se hujše!" sem zavzdihnil. "To je oboa!" Potem je sledil dvogovor med oboi in fagotom.

"Kakor — če se midva sprikačava," je dejala moja žena, pa že nekam bolj razdražena ko včeraj. A jaz sem se usedel h klavirju in sem jadrno in kolikor sem mogel glasno zaigral tisto lepo: "Moj klobuk je na tri vogale, na tri vogale je moj klobuk. . . ." Zgoraj sta piskala fagot in oboa ko za stavo, moja žena se je hudovala. . . . To je pusedalo celo najinemu jazbecarju, ki je sicer jako muzikalen pes. Dlaka se mu je najezila, oči je vrtel, pogledoval je k oknom in je začel tuliti. Zaloputnil sem pokrov klavirja, moja žena je umolknila, pes se je splazil pod mizo. Samo fagot in oboa sta dudlala.

Prihodnje jutro sem čakal na pragu, dokler nisem zaslišal korakov z vrha stopnišča. Majhen, strahovito prijazen in prav tako debelusen gospod z majhno plešo je stopal nizdol.

"O, naš novi najemnik!" sem ga prijazno nagovoril. "Vi ste fagotist?"

"Že več ko trideset let, pa ne najslabši!" je dejal kimaje in ne brez penosa.

"To sem že opazil!" sem se nasmešnil. "Včeraj ste imeli obisk, se mi je zdelo?"

"Zaradi oboe?" Ne, ne, to igra moja žena! Sicer je pa to izreden primer, a moja žena, čeprav je mati petorice otrok, še ni pozabila instrumenta, odkar je hodila v šolo. . . . Da, da, tudi take reči so na svetu."

"Ali so tudi vaši otroci muzikanti?" sem ga vprašal.

"O," se je fagotist zasmel, "pa še kako! Čudili se boste. Moja najstarejši sin trobi v rog, naslednji piska klarinet in moja edina hčerka zna na flavto. Mi smo kvintet na pihala!"

"Ali ste nemara v sorodu s kakim bobnarjem ali s takimi na rene?" sem ga s strahom vprašal.

"Nisem."

"Pa tudi ne kanite vzeti kakega otroka k sebi, ki tolece na veliki boben?" sem dalje izpraševal. Fagotist me je jezno pogledal in se je poslovil.

Spet sem sedel na svojem pisalnem stolu in sem razmišljal o tem, da je v mestu, ki v njem

živim, po uradnih podatkih 25,000 stanovanjskih hiš. V 24,999 hišah ni nobenih kvintetov na pihala, nasprotno pa eden vprav nad mojo pisalno mizo! Komaj sem to presodil, ko se je zgoraj že začelo. Družina je bila pač polnoštevilno zbrana. / Najprej očetov fagot, glasnan, vznemirljiv; nato materina oboa z nežnim prizvokom; potem rogajoči se lovski rog najstarejšega sina; koj zraven ljubko-čebljajoča flavta gospodične, in potem, prav zares in kakor krona, kakor leteči, pisani glasovni metulj, skakljajoči živorebrni klarinet drugega sina! Najprej je nastal glasnan družinski razgovor z vsemi petimi glasbilo, ki je vsakdo piskal, kar se mu je pač zljubilo. Potem se je vse razporedilo v kvintet. To ni bilo napak. Toda čez dvajset, trideset taktov so prenehali in začeli vsi iznova, in potem . . . se je začela tudi naša svetilka na stropu počasi zibati, ker jih je vseh pet po taktu udarjalo z nogo.

Pograbil sem telefonsko slušalko. "Policija?" me je vprašala moja žena.

"Ne; pač pa stanovanjska posredovalnica za selitev na hitro," sem odvrnil. Moja žena je ugovarjala. A ko so začeli drugi dan tudi četverorčno igrati klavir nad nama, je privoliila.

Sicer sem pa kmalu prejel ponudbo za novo stanovanje. Vse je šlo ko po žnorc, in štela sva dneve in ure do selitve. Srečal sem tudi še enkrat fagotista na stopnišču in sem ga vprašal: "No, pri vas pa tudi klavir igrate."

"Kajpak, saj poučujem," mi je vneto priklamal mali možiček.

Tako se je na glasbenih perutih prizibal selitveni dan. Delala sva ko divjaka, a že čez tri dni

(Dolge na 3 strani)

Če verjamele al' pa ne

Trgovina Samuela Goldenbluma je praznovala jubilej 50 letnega obstoja. Samuel reče svojemu prijatelju: "V proslavo tega jubileja bi rad napravil nekaj, kar bi ne bilo drago, o čemer bi kljub temu časopisje pisalo in s čemer bi najbolj vzradostil svoje uslužbence. Ali mi moreš svetovati, kaj bi napravil?"

"To je čisto lahko — obesi se! To te nič ne stane, časopisje bo o tem pisalo, svojim uslužbencem pa tudi ne moreš napraviti večjega veselja."

WINNETOU

Po nemškem tiskarju K. Mayu

Dolgo se niso pomirili duhovi. Preden pa smo legli spat, sem še poiskal Winnetoua. Njegov vrane se je pasel ob potoku, sam pa je ležal poleg njega v travi.

Ko me je videl prihajati, mi je šel naproti in mi podal roko.

"Winnetou ve, kaj mu hoče povedati njegov ljubi brat Charli. Z menoj bi rad šel za Santerjem?"

"Da."

"Ne moreš. Old Firehandu se je poslabšalo, njegov sin je še otrok, Sam Hawkens se stara, kakor si danes videl, in ni več zanesljiv. Dragonci pa so tujci, ki jim trdnjave ne moremo izročiti v varstvo.

Old Firehand te nujneje potrebuje kot jaz. Za variha moraš ostati! Sam bom šel za Santerjem, ne potrebujem tvoje pomoči. In tudi zato moraš ostati, ker se utegne vrniti. Sluti, da mora biti lovski grad nekje v bližini, kjer sva prišla Rollinsa. Iskal bi in našel vhod. Pet jih je, lahko da si poišče še pomoč, napadel bi trdnjavo in slaba bi predla Old Firehandu.

Ostani, Charli! Dokaži mi svojo ljubezen s tem, da čuvaš nad mojim in tvojim prijateljem. Ali boš uslišal prošjo svojemu bratu Winnetou?"

Težko mi je bilo, pa tako dolgo mi je prigovarjal, da sem se končno vdal. Old Firehand je res nujneje potreboval moje pomoči kot Winnetou.

Se je sijala danica, ko sva odjezdila. In dan se je delal, ko sva obstala na mestu, kjer je Santerjeva sled krenila v stran od naše. Za ostro Winnetouovo oko je bila še dovolj vidna.

Djal mi je roko krog vratu.

"Tukaj se morava ločiti. Tako zapoveduje veliki Duh. In o pravem času naju bo spet tudi združil. Kajti Old Shatterhand in Winnetou ne moreta biti dolgo ločena. Mene žene sovraštvo v svet, tebe pa zadržuje prijateljstvo pri Old Firehandu. In ljubezen naju bo spet združila. Howgh!"

Še poljub in kriknili je rjavcu pa oddiral po preriji. Krasni dolgi lasje so vihrali za njim kakor zastava.

Dolgo, dolgo sem zrl za prijateljem. Izginil mi je v daljavi.

Ali boš našel morilca —? In kedar se spet vidiva, moj ljubi, ljubi Winnetou?"

SANS EAR

I.

Mož brez ušes.

Opoldne je bilo.

Od ranega jutra sem tičal v sedlu, lep kos sveta sem prepotoval. Utrujen sem bil, sonce je vroče pripekalo in me nadlegovalo s svojimi plamenecimi žarki, valovita prerija se je v brezkončni enoličnosti širila vse do obzorja, — nisem se preveč ustavljal, ko se mi je zahotelo počitka.

Pa zaman bi bil iskal žuborec potočič ali pa hladno senco ob bistrem studencu. Vsega tega se je treba tvegati na valoviti preriji. Nikjer ni bilo drevesa, niti grma ne, sama gola prerija, kamor je pogledalo trudno oko.

In ker ni bilo izbire, sem se lahko zleknil v travo, kjer se mi je ravno zljubilo.

Skočil sem torej v plitvi dolinici s konja, mu zvezal prednje noge z lassom, vzel odejo in stopil na skromno višino, bolj zemeljski gubi ko griču podobno. Konj je moral ostati spodaj, utegnili so me zasledovati opazili bi ga bili na višini. Sam pa sem moral na vrh, nudil mi je prost razgled, mene pa nihče ni mogel opaziti, če sem legel v travo.

Previden sem moral biti. Ne le zato, ker je previdnost westmana na potovanju prav tako potrebna kakor puška in konj in ker brez nje ne bo daleč prišel.

Tudi moj položaj je bil tak, da mi je previdnost naravnost narokoval.

Ob Platte Riverju se nas je zbrala večja družba, namenjeni smo bili ob vzhodnem vnožju Skalnega gorovja na jug v Texas. Prav tistikrat pa so zapustili svoje vasi različni rodovi Siouxov. Izkopali so bojno sekuro, šli so, da se maščujejo, ker so belji pobili nekaj njihovih bojevnikov. Vedeli smo sicer za njihove priprave, pa vključ vsej previdnosti in zvzitosti so nas dobili v pest Ogellalle, najgrozovitejši izmed vseh Siouxov. V hudem, krvavem boju je padlo pet naših ljudi, skoraj polovica, drugi smo srečno ušli, pa se razkropili po preriji na vse vetrove. Nikdar več se nismo videli.

Da me Ogellalle zasledujejo, o tem nisem prav nič dvomil. Vide-li so, da smo bili namenjeni na jug, svojih sledov nisem utegnil čisto zabrisati, na begu sem bil, mudilo se mi je, — vsak hip se je lahko pomolil bakrenorodeč Sioux izza bližnje dolinice.

Treba je bilo oči skrbno odpirati na vse strani, sicer bi me še doletela dvomljiva čast in sreča, da bi se zvečer zavil v odejo in legel spat, drugo jutro pa da bi se prebudil brez skalpa v večnih loviščih, v indijanskih nebesih. Legel sem torej v travo, poiskal iz svojih zalog kos na soncu posušenega bizonovega mesa, si ga osolil s smodnikom, ker soli nisem imel, — človek si mora v divjini pomagati, kakor se da, in v smodniku je soliter, ki za silo nadomestuje sol — in obdehalo ko podplat trdo snov z zobmi, da bi bila sprejemljiva za želodec.

In ko sem s to "sočno" lovsko pečenko utešil glad, sem se obrnil na trebuh, izlekel smotko lastnega izdelka in si jo prižgal s punksom, s prerijskim kresilom. In nato sem pihal sinje kolobarčke v opoldanski zrak z udobnim užitek in zadovoljstvom, kot da sem bogat veleposesnik v Virginiji, in kot da kadim najizbranejši, z rokavicami natrgani goosefoot, predelan v viržinko najboljše kakovosti.

Prav za prav mi je bilo dolgočas.

Pet dni sem že bil na potu, odkar so nas Ogellalle razpodili, in vseh pet dni nisem srčal žive duše, niti živali ne, ki bi jo bilo vredno omeniti. Pa sem končno le zakoprnel po razumnem bitju, ki bi ob njem poskusil, ali nisem morebiti po petdnem molku pozabil materni jezik in druge jezike, ki sem se jih s trudom naučil.

In ni mi bilo treba dolgo čakati.

Slučajno sem se obrnil, pogledal mimogrede po konju in zapazil na obzorju točko. Premikala se je.

Napel sem oči.

Zagonetna točka je bila vsekakor živo bitje. Približevala se je v ostrem kotu moji sledi. Morebiti je bil Ogellalla, oglednik, ki ga je glavna četa poslala naprej —

Brž sem smuknil po nasprotnem pobočju navzdol pod rob višine in legel, da me ni mogel videti, pa ga skrbno opazoval.

Prihajal je bliže, jezdec je bil, kako poldrugo miljo (mišljena je v tej knjigi vedno angleška milja, ki meri približno tisoč šest sto metrov) je še bil oddaljen. Daleč naprej nagnjen je visel na konju, kakor jezdi Indijanci. Konj je prestopal tako počasi, da je potreboval za miljo skoraj pol ure.

Še sem razmišljal, kdo bi bil, ko se je pojavila na obzorju nova premikajoča se točka. Večja je bila ko prva, kmalu se je razcepila v štiri manjše točke.

Zadeva je bila skrajno sumljiva.

JOZE GRDINA:

PO ŠIROKEM SVETU

S tem činom je bil dovršen razkol in z Carigradom vred so se odtrgale od Rima skoro vse cerkve na Vzhodu, ki so že prej verno sledile Carigradu. Žal, da so bili v tem prizadeti zlasti Slovani: Bolgari, Srbi in Rusi, ki so ločeni od Rima in tako smo zdaj versko razdvojeni: Pravoslavni in katoličani, kar je največja ovira pri zedinjenju slovanstva; germanski meč ni napravil Slovanom toliko škode ter vsa druga protislovanška propaganda kot razkol v Carigradu.

Štiristo let je poteklo po tem vsega obžalovanja vrednem dogodku; dolgo je Bog čakal, da pride do sprave, ter se poravnava razkol in zaceli rana, zadana Cerkev. Ker do tega ni prišlo, je sledila kazen.

Turki, ki so pričeli siliti v Evropo, so zelo ogrožali bizantinsko cesarstvo; resno misleči vladarji so pričeli misliti na zedinjenje z katoliško Cerkvijo, ker le v tem so videli rešitev države. Cesar Ivan V. (1356-1391) je v dosego sprave šel v Rim, ter ondi očitno prestopil v katoliško Cerkev, potem pa je z papeževim dovoljenjem obiskal več evropskih vladarjev ter jih prošil pomoči zoper Turke, toda ni nič dosegel. Za njim se je zavzel za zedinjenje cesar Ivan VI. (1423 - 1448) ter se pogajal z cerkvenim zborom v Bazileji, potem pa je šel do papeža z katerim je dosegel spravo in leta 1439, so na cerkvenem zboru v Florenci sklenili in podpisali zedinjenje obeh Cerkev. Bizantinci pa o tej spravi niso marali ničesar slišati ter so se menda izjavili, da rajši pod turški turban kot pa pod papeževo tiaro. Ta želja se jim je potem tudi uresničila.

V noči 28. maja je bila cerkev Svete Modrosti zopet sijajno razsvetljena, kakor neštetokrat prej, v cerkvi pa je bilo zbranih okrog 10,000 ljudi, ki so v smrtni grozi molili in prosili Boga pomoči zoper groznega sovražnika, ki se je pripravljal za odločilni boj, da zavzame Carigrad. Po svetišču se je razlegel jok, pred oltarjem pa so molili duhovniki ter prosili božje pomoči. Med navzočimi je bil tudi cesar s svojo rodbino, ki je to noč prejel sv. obhajilo, ter se z drugimi vred pripravil za zadnji boj z Turki. Dan po tej noči je padel Carigrad, v katerega so se vsuli Turki ter pridrevi v cerkev Svete Modrosti, kamor so se zatekli kristjani, da tako ubežijo smrti. Grozno je tu gospodaril turški meč; Janičarji pijani od mesarskega klana so seki po nesrečnih žrtvar, da je bil tlak poplavljen z krvjo; po svetišču je odmeval pretresljiv jok ter bolestni kriki smrtno ranjenih, ki so padali pod ostrino meča. Ostale, kar je bilo še živih, so Turki zvezali ter jih potem kot sužnje prodali; nato so oropali svetišče, pobrali zlato in srebro ter vse druge dragocenosti; med smehom in krohotom so vlekli iz cerkve podobo Križanega, ter zmetali ven vse kar je bilo krščanskega.

Po zavzetju Carigrada je prišel v cerkev Svete Modrosti sultan Mohamed II., ki je četrti dan potem, v petek 1. junija, v njej prvič molil, nato pa ukazal sneti križ ter ga nadomestiti z polumesecem, ki se je po- sle blestel nad nekdanjim svetiščem ter daleč naokoli naznanjal, da je prelepa hiša božja mohamedanska mošeja; zvono-

vi so utihnili, z minaretov, ki so jih potem prizidali pa se je razlegal glas turškega mujezina z belim turbanom na glavi, ko je klical mohamedance k molitvi. Taka je bila usoda stolice ponosnega patrijarha carigradskega.

Stoječ na kraju, kjer je bil oltar sem razmišljal o usodi tega nekdanjega svetišča in o razkolu, ki se je izvršil tukaj ter traja še danes. Kdo je bil v tem prepiru na pravem in kdo na krivem je izpričala zgodovina, ki je jasno dokazala, da je bila pravica na strani Rima, oziroma katoliške Cerkev, četudi je bila v tej borbi proglašena za "krivoversko." Zgodovinski razvoj obeh Cerkev to prav nazorno kaže. Po preteku 900 let razkola vidimo, da je ostala katoliška Cerkev pod spretnim vodstvom papeža povsem enotna in da je ohranila nauk, ki ji je bil izročen od samega Ustanovitelja, povsem nepokvarjen; njeno vzvišeno poslanstvo v učenstvu in oblasti je izvrševala tako kot ji je naročil Kristus, ki ji je določil vidnega poglavarja, v osebi Simona Petra in njegovih naslednikov.

Pravoslavna Cerkev tega edinstva ni obdržala; kmalu se je pričela deliti in cepiti v razne patrijarhate, ki so bili povsem neodvisni od carigradskega patrijarha, leta 1235 postane neodvisna od carigradske, bolgarska Cerkev z svojim patrijarhom, že leta 1346 dobi svojega neodvisnega patrijarha Srbija, nato leta 1589 še Rusija; svojega patrijarha ima Rumunija, nadškof v Atenah je tudi neodvisen od Carigrada. Tako se deli in drobi Vzhodna Cerkev v neodvisne cerkve, ki so nekaka figura države, ker glavno besedo ima le država, oziroma vladar; pač po bizantinsko kjer je imel glavno besedo cesar. Da je v takem stanju vsaka skupnost in napredek iz-

ključem je jasno, ter ni popolnoma nič v skladu z Kristusovo izjavo, ko govori le o eni Cerkvi in enem poglavarju.

Izmed dvseh patrijarhatov pa je danes skoro najmanjši carigradski, ki ima okrog 200,000 vernikov; samo one, ki so v Turčiji, čez druge v raznih neodvisnih patrijarhatih pa nima nobene pravice, četudi ima naslov "vesoljni patrijarh." In to je pa tudi vse, kar mu je ostalo od nekdanje slave in moči s katero je nekoč razpolagal. Nasproti tem pa stoji katoliška Cerkev kot orjaška duhovna sila, s katero se ne more meriti nobena verska družba.

Ozrl sem se v kupolo in pri tem pogledu sem v duhu zazrl pre dseboj kupolo cerkve sv. Petra v Rimu, ki se dviga nad grobom prvaka apostolov ter so z velikimi črkami zapisane besede, ki jih je govoril Kristus Simonu Petru, ko mu je izročal ključ nebeskega kraljestva, ter mu dal vso oblast v Cerkvi in mu zaeno zagotovil, da jo "peklenska vrata ne bodo premagala." O resničnosti teh besed svedočita: Rim in Carigrad; cerkev sv. Petra in Hagija Sofija.

Ko hodim z pisanim vodnikom v rokah po nekdanjem svetišču, ristiopi k meni mož srednjih let, ter se mi ponudi za spremljevalca, češ, da mi za primerno ceno razkaže znamenitosti Hagije Sofije. Ker sem takega voditelja prav rabil in ker je bil mož v tem poslu prav več, sva se takoj dogovorila v rusčini, katero je on prav dobro obvladal. Pod njegovim vodstvom sem šel na galerije, takozvani Ginekon, kjer sem si še iz višine ogledal umotvor cesarja Justiniana in ogledal njegov umetniško izdelani monogram, ki se ga še danes vidi na krasno izdelanem kapitlju, ki je prvovrstna umetnina. Več kot dve uri sem se mudil v nekdanjem svetišču in bolj ko sem ogledoval, lepše se mi je zdelo. To pa je umetnina in lepota z katero se skoroda ne more meriti niti današnja hipermodernost, kljub temu, da je od tedaj, ko je bilo pozidano to nekdanje svetišče poteklo 1,400 let.

(Dalje prihodnjik.)

—Denar so hoteli ponarejati. Poljanski orožniki so pri posestniku Pušniku v Statenbergu prijeli sumljivega moškega, o katerem se je izkazalo, da je radi ponarejanja denarja že večkrat kaznovani Anton Orešnik iz Podčetrčka. V hiši so napravili preiskavo. Našli so dva lesena modela za vlivanje 20 dinarskih in 13 kosov posebne kovinske zlitine, ki bi se naj uporabljala za izdelovanje kovancev. Ponarejenega denarja niso našli. Pri zaslišanju je Pušnik priznal, da je modele izdelal sam. Ker pa se mu niso povsem posrečili, je na pomoč poklical Orešnika, za katerega je vedel, da je večak v ponarejanju denarja, saj je radi tega bil že večkrat kaznovan.

KVINTET NA PIHALA

(Nadaljevanje z 2 strani)
je bilo vse na mestu, in nebeški mir je kipel okrog naju.

To je trajalo štirinajst prekrasnih dni. "Tedadci pa nekoč zjutraj: "... ta ta ta ti ti ti! Didedidel dudelraja ..."

Planil sem s stola, moja žena je prebledela, najin psiček se je oprl na sprednji nogi. ... Ves besen sem se pogljal v gornje nadstropje in sem pozvonil. In na pragu se je smehljaje pojavil starejši, debelušni fagotist, uzrl me je, me spoznal in vzklilnil: "Ah, to je pa lepo, da stanujemo spet skupaj v isti hiši! Veste," je šepetaje dodal, "izselil sem se. Drugi stanovalci v hiši niso niti poznali razločka med koralom in valčkom! Strašno nemuzikalični ljudje so bili to! Vi ste bili edini, ki se niste pritožili pri hišnem gospodarju zaradi naše godbe. Meni in vsej moji družini je neznansko všeč, da spet vi stanujete pod nami!"

V svoji sobi sem se sesedel na stol. "Ali je tisti?" me je brez glasu vprašal žena. "Tisti," sem prav tako tiho odvrnil jaz.

Nato sva si v bližnji lekarni naročila velikanski zavoj vate za v ušesa, pri prijazni posredovalnici za selitev na urno roko pa sva se zaradi varnosti vpisala za redna člana.

(H. Lerk.)

MALI OGLASI

**NE POZABITE
ITI NA
VOLIŠČE
IN
VOLITE
"NO"
NA
CITY
CHARTER
AMENDMENT
TAX
LEY
V SREDO
27. MARCA
1940.**

Porazite stalne davke v 8.35 tisočinkah, ker je to največja davčna mera v zadnjih letih v razmetavanju in umetnem višanju plačilne liste ter v političnih škandalih.

Kljub prejšnjim obljubam, se odpadki niso pobirali in reliefne krize so se ponavljale. Zagotavlja se tudi, da bodo izredne volitve za relief in WPA kot so bile poprej. Župan in njegov kabinet so si zvišali plače, kar je večje breme za davkoplačevalce. Ni demokratično, če se vzame volivcem pravica voliti za davke.

Pojdite na volišče, odločite sami o davkih, prisilite jih v mestni hiši za večje varčevanje.

**VOLITE "NO"
NA 8.35
MILLS LEVY**

Cosmopolitan Democratic
Committee.

Izučen mesar

Mlad izučen mesar si želi dobiti delo. Pokličite ENdicott 2269. (74)

Delo dobi

Zenska, nad 25 let stara, dobi stalno delo pri pošteni družini brez otrok. Lahko ostane čez noč. Splošna hišna dela in navadno kuhanje. Za več pojasnil vprašajte na 434 E. 157th St. (74)

Oblak Furniture Co.

TRGOVINA S POHIŠTVOM

Pohištvo in vse potrebščine za dom

6612 ST. CLAIR AVE.

HENDERSON 2978

Imamo napredaj

2,000 GALON

OHISKEGA CONCORD VINA

v vašem galonu 69c galon

prijeljan 79c galon

TED MANDEL, lastnik

MANDELS WINERY 215

Kensmore 3445

821 E. 22nd St. Euclid, O.

Za dober premog pokličite

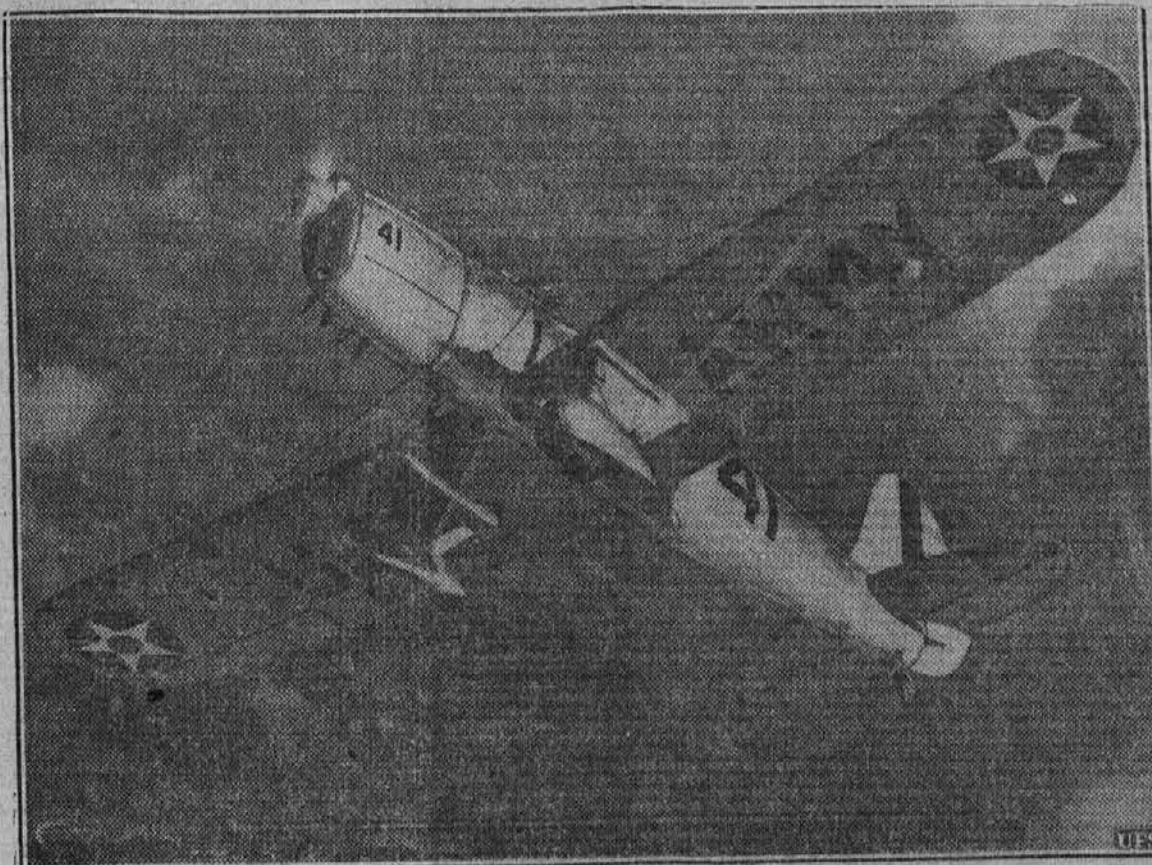
MAR-KET COAL CO.

ENDICOTT 1588

1261 Marquette Rd.

K zadnjemu počitku se je prekrucnil nemški Heinkel bombnik, ki sedaj ne bo za drugo rabo kot za med staro šaro. K pristani ga je prisilila angleška zračna flotila na severovzhodni angleški obali.

Najnovejši vojaški zrakoplov ameriške armade, ki je namenjen za pilotske pripravniške (učence). Izdelka Ryan, enomotorni in ima prostora za dve osebi. Pogonska sila je 125 ks.

Oliver Twist

C. Dickens-O. Župančič

"Tiho!" je zavpil gospod Bumble strogo. "Spravi se takoj po stopnicah, gospodična! Noe, ti pa zapri štacuno! Samo besedo mi spregovori, preden pride mojster, pa boš videl, kaj bo! In kadar pride domov, mu povej, da je rekel gospod Bumble, naj pošlje jutri zjutraj po zajtrku rakev za staro babo. Sliši, pobalini? Poljub!" je zavpil gospod Bumble in vzdignil roke. "Pregrešnost in popačenost nižjih slojev v tej srenji je strahovita. Če ne vzame parlament teh nemarnosti v roko, je ta kraj uničen in dobro ime vsega prebivalstva za zmerom pokopano!" S temi besedami je odkorakal bi-rič z vzvišenim in mračnim obrazom iz pogrebniške hiše.

In sedaj, ko smo ga spremili tako daleč proti domu in poskrbeli vse potrebne priprave stari babi za pogreb, povprašajmo malo za mladega Olivera in poglejmo, ali leži še v jarku, kjer ga je pustil Toby Crackit.

OSEM IN DVAJSETO POGLAVJE

Se ozre po Oliveru in pripoveduje njegovo nadaljnje zgodbe.

"Da bi vam volki raztrgali gol-
tance!" je škripal Sikes z zobmi. "Da bi bil jaz med vami! Še bolj hripavo bi tulili!"

Tako je robantil Sikes v naj-
besnejšem srdcu, ki ga je bila
zmožna njegova divja narava, v
tem pa si je položil telo ranjene-
ga dečka čez upognjeno koleno
in za hip obrnil glavo, da bi po-
gledal za svojimi preganjalci.

Malo je mogel razločiti v me-
gli in temi; a glasno kričanje se
je razlegalo po zraku in lajež
psov iz sosesčine, ki jih je pre-
drnila plat zvona, je odmeval
od vseh strani.

"Stoj, ti strahopetna pasja
duša!" je kričal in klical razboj-
nik za Tobyjem Crackitom, ki je
gibal svoje dolge noge, kar je
mogel, in je bil že dolgo spredaj.
"Stoj!"

Na ponovitev te besede se je
Toby ustavil kakor vkopan. Za-
kaj čisto prepričan ni bil, da ga
pištola ne more več doseči, in
Sikes je bil take volje, da se z
njim ni bilo šaliti.

"Poprimi fanta!" je rohnel
Sikes in je svojemu zavezniku
srdito namignil. "Nazaj!"

Toby se je delal, kakor da se
hoče vrniti; vendar je dal s pri-
tajenim in pretrganim glasom na
znanje, ko se mu je počasi bližal,
da mu je to zelo neljubo.

"Hitreje!" je zavpil Sikes in
položil dečka v suh jarek pred
svoje noge ter potegnil pištolo iz
žepa. "Nikar ne brij norcev z
menoj!"

V tem trenutku je hrup nara-
stel, in ko se je Sikes iznova
ozrl, je zapazil, da so zasledoval-
ci preplezali lesno ogrado, v ka-
teri je stal, in da imajo nekaj ko-
rakov pred seboj dva psa.

"Nič ne pomaga, Bill!" je za-
kričal Toby. "Pusti fanta pa jim
pokaži pete!" S tem nasvetom
se je Toby obrnil in zdirjal, kar
so ga noge nesle. Misli si je: Če
zbežim, je mogoče, da me prija-
telj ustrelji; če ostanem na me-
stu, je gotovo, da me primejo so-
vražniki — izbral je prvo. Sikes
je zaškripal z zobmi; še enkrat
se je ozrl vseokrog in vrgl čez
ležečega Olivera plašč, v katere-
ga je bil na hitro omotan. Potem
je stekel ob meji, kakor da hoče
odvrtni pozornost zasledoval-
cev od mesta, kjer je pustil de-
čka. Za sekundo se je ustavil
pred mejo, ki je tekla v pravem
kotu na prvo. Zalučal je pištolo
visoko v zrak, skočil čez seč in
izginil.

"Ho, ho, tamle!" je zaklical v

ozadju trepetajoč glas. "Pinč!
Neptun! Sem, sem!"

Psa, ki ju je ta lov, v katere-
ga sta bila zapletena, prav tako
malo veselil kakor njune gospo-
darje, sta to povelje rada ubo-
gala; in trije možje, ki so tačas
prodrli malo naprej na polje, so
se ustavili, da bi se posvetovali.

"Jaz svetujem, ali prav za
prav tako rekoč ukazujem," je
dejal najdebelejši v zboru, "da
pojdemo nemudoma domov."

"Meni je vse prav, kar je gos-
podu Gilesu prav," je dejal
manjši mož, ki je pa bil vse prej
nego slok in je bil zelo bled v
obraz in zelo vljuden, kakor pla-
hi ljudje sploh.

"Jaz ne bi bil rad nespodoben,
gospoda," je pristavil tretji, tisti,
ki je prej poklical pse nazaj,
"gospod Giles že mora vedeti."

"Gotovo," je odgovoril manjši
mož; "in karkoli gospod Giles
izreče, nam ne sodi, da bi mu
oporekali. Ne, ne, jaz že poznam
svojo situacijo! Hvala Bogu,
jaz poznam svojo situacijo."

Da povemo resnico: mali mož je
po vsej priliki res poznal svojo
situacijo in je dobro vedel, da je
kaj neugodna, kajti zobje so mu
šklepetali, ko je govoril.

"Vi se bojite, Brittles," je re-
kel gospod Giles.

"O ne," je rekel Brittles.

"Se, se," je rekel Giles.

"To ni res, kar pravite, gos-
pod Giles," je rekel Brittles.

"To je laž, kar pravite vi,
Brittles," je rekel gospod Giles.

Ta prerekanja so nastala iz
očitka gospoda Gilesa. Ta nje-
gov očitek se je rodil iz njegove
nejevolje, ker zvrčata nanj od-
govornost za vrnitev in še pod-
pretevo vljudnosti. Tretji mož
je končal prepir zelo po filozof-
sko.

"Jaz vam bom povedal, gos-
poda, kako je prav za prav ta
stvar," je dejal, "vsi se bojimo."
"Govorite zase, sir," je rekel
gospod Giles, ki je bil najbolj
bled od vseh.

"Saj tudi govorim zase," je
odgovoril mož. "To je čisto v
redu, da se človek v takih okoli-
ščinah boji. Jaz se."

"Jaz tudi," je rekel Brittles,
"samo da ni treba tega človeku
kar tako v brk povedati."

Ta odkritosrčna priznanja so
pomirila gospoda Gilesa, ki se je
nenadoma vdal, da se tudi boji;
nato so se vsi trije zasukali in
tekli nazaj v najlepšem soglasju,
dokler ni gospod Giles (ki je imel
najkrajšo sapo in je bil vrh te-
ga obremenjen s senenimi vili-
mi) z veliko vljudnostjo predlo-
žil oddih, da bi se jim opravičil
radi svojih prenatanih besed.

"Čudovito je pa le," je rekel
gospod Giles, ko je stvar pora-
vnal, "česa je človek zmožen, ka-
dar mu kri zavre. Jaz bi bil mor-
il — brez besede bi bil moril —
da sem dobil katerega teh haj-
dukov v roke."

Ker sta imela druga dva tudi
podobno občutek in ker se jima
je kri, kakor onemu, že zopet po-
legla, so začeli premišljevat o
vzrokih te hipne premembe svo-
jih temperamentov.

"Vem, kaj je krivo tega," je
rekel gospod Giles; "lesa."

"Meni se ne bi zdelo to nič
čudnega," je vzdiknil Brittles,
ki je pograbil misel.

"Lahko se zanesete na to," je
rekel gospod Giles, "da je ta le-
sa zajejala naše razburjenje. Me-
ne vsaj je čisto minilo, ko sem
plezal čeznjo."

Po čudnem naključju je obšlo
tudi druga dva natanko tisti hip
isto neprijetno čustvo; tako je
bilo na dlani, da je bila lesa kri-
va; zlasti ker ni bilo nikakega

dvoma glede na čas, v katerem
se je izvršila sprememba, zakaj
vsi trije so se spominjali, da so
prav pri tisti priliki zagledali

Ta pomenek so imeli med sa-
bo: tista dva moža, ki sta izne-
nadila vlomilce, in potujoč kotli-
čkar, ki je nočeval v nekem pri-
zidanem poslopju in ki sta ga
sklicala z njegovima psoma
vred, da se jima je pridružil na
zasledovanje. Gospod Giles je

opravljal v hiši stare gospe dvo-
ni posel hišnika in kletarja.
Brittles pa je bil sluga za vse; še
otrok je bil stopil v službo in še
vedno so ravnali z njim kakor z
dečkom, ki bo še kaj iz njega,
čeprav je bil že nekaj nad tride-
set.

S takimi pogovori so si delali
pogum, a tiščali so se skupaj in
se oprezno ozirali, kadar je zašu-
me veter po grmovju. Tako so
hiteli trije možje nazaj k dreve-
su, za katero so skrili svojo sve-
tilko, da ne bi vedeli tatje po nje-
nem svitu kam streljati. Vzeli
so luč in hiteli, kar se je dalo,
proti domu; in še dolgo, ko ni bi-
lo več ločiti njih mračnih oblik,
je v daljavi utripala in plesala
luč njihove svetilke kakor ve-
šča, hiteča skozi vlažno in me-
gleno ozračje.

Počasi se je dani in zrak je
bil hladnejši; megla se je valila
po ravnini kakor gost oblak di-
ma. Trava je bila rosna, steze in
kotanje so bile blatne in polne
vode, vlažen nezdrav veter je
trudno dihal z zamolklim šume-
njem. Še vedno je ležal Oliver
brez zavesti na onem mestu, kjer
ga je pustil Sikes.

Hitro je prihajalo jutro. Zrak
je bil vse bolj in bolj oster in ske-
leč, ko se je pokazal prvi medli
svit na obzorju — bolj smrti no-
či nego rojstvu dneva podoben.
Predmeti, mračni in strahotni
v temini, so se čim dalje bolj raz-
ločevali in se sčasoma pokazali v
svoji navadni podobi. Čurkoma
je lil dež in stropotal in šumotal
po brezlistnem grmovju. A Oli-
ver ni čutil, kako je lilo po njem;
še vedno je ležal iztegnjen, zapu-
ščen in nezavesten na svoji pr-
steni postelji.

Nazadnje je presekala tišino
bolesten vzklík . . . deček je
njegovo stanje, se ga bodo usmi-

lil; če pa ne, bolje je, si je mi-
slil, umreti blizu ljudi nego v sa-
moti na planem. Vse moči je
napel za zadnji poskus in name-
ril opotekajoče se korake proti
hiši.

Ko se ji je približal, ga je ob-
šel čut, kakor da jo je že prej
videl. Nikake posameznosti se
ni mogel domisliti, a vsa podoba
poslopja se mu je zdela znama.
Ta zid okrog vrta! Na travi

Po kratki novi omedlevici je
začutil, kako se mu plazi proti
srdcu slabost; to ga je opomnilo,
da bo moral umreti, če bo še da-
lje tam ležal, zato je vstal in po-
kusil hoditi. V glavi se mu je
motilo in opotekal se je kakor
pijan. A vzdržal se je pokoncu
in z glavo, povešeno trudno na
prsi, omahoval dalje, sam ni ve-
del kam.

In zdaj so mu rojema prele-
tavale glavo plašče in zmedene
misli. Zdelo se mu je, da hodi še
vedno med Sikesom in Cracki-
tom, ki se hudo prepirata, zakaj
vse besede, ki sta jih govorila,
so mu brnele po ušesih; in ka-
dar je v silnem naporu, da ne bi
padel, takorekoč samega sebe za-
lotil, je zapazil, da govori z nji-
ma. Potem zopet je bil sam s
Sikesom in kobačal je naprej,
kakor prejšnji dan; kadar so ji-
ma prišli nasproti ljudje, sen-
čne postave, rojene iz njegove do-
mišljije, je začutil, kako ga sti-
ska razbojnik krepkeje za pest-
jo. Nenadoma je odskočil pred
pokanjem orožja, glasen krič in
vik je napolnil zrak, luči so se
mu zableščale pred očmi in vse
je bilo v hrupu in zmešnjavi, kar
ga nevidna roka naglo odnese.

In skozi vse te jadrno se menja-
joče slike se je vlekle nejasna,
nemirna zavest bolečine, ki ga
je brez prestanka slabila in tr-
pinčila.

Tako je taval dalje, lezel sko-
raj mehanično med letvami les,
ali skozi vrzeli v sečeh, kadar
so mu prišle na pot, dokler ni
dospel do ceste; in tedaj se je
ulila tako huda ploha, da se je
predramil.

Ozrl se je naokrog in zagledal
nedaleč hišo, do katere bi nema-
rno mogel priti. Ko bodo videli

njegovo stanje, se ga bodo usmi-

Kapetan J. C. Townley,
poveljnik še nedovršene an-
gleske ladje Queen Eliza-
beth, ki je po nevarni vožnji
srečno pobegnula nemškimi
podmornicam in pristala
pred par tedni v New Yor-
ku.

Filmska igralka in kraso-
tica, Maxime Elliot, ki je
umrla na Francoski Revieri
v starosti 69 let. Rojena je
bila v Rockland, Me.

Nadvojvoda Otto Haps-
burg, brezposelni avstrijski
prestolonaslednik se je iz
Lizbone na Portugalskem
pripeljal z zrakoplovom v
Ameriko. Poroča se, da na-
merava v Canadi organizi-
rati bivše Avstrijce, ki bi se
zavzeli za obnovitev avstrij-
ske vladavine.

Kermit Roosevelt, sin po-
kojnega Theodor Roosevelta,
je izstopil iz britske ar-
made, kjer je služil kot sto-
tnik, da je lahko prevzel po-
veljstvo nad prostovoljci na
Finskem.

onkraj njega je pal na kolena
mlado telo pri vseh močeh, kam
in prosil milosti onih dveh mož.
Bila je sama tista hiša, katero
so poskusili oropati.

Ko je Oliver spoznal kraj, ga
je prevzel tak strah, da je poza-
stopnice, tiho potikal na vrata, a
bil bolečine svoje rane in je mi-
slil samo na beg. Beg! Komaj
dil se je kraj stebra pri malem
je stal! Pa če bi bilo to drobno, preddurju.

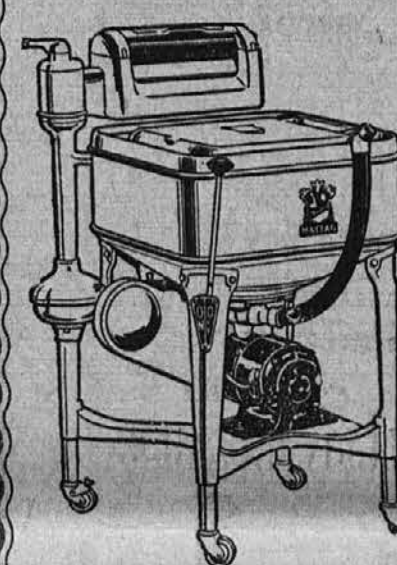
ZENINI IN NEVESTE!

Naša slovenska unijska tiskar-
na vam tiska krasna poročna
rabila po jako zmerni ceni. Pri-
dite k nam in si izberite vzorec
papirja in črk.

Ameriška Domovina

6117 St. Clair Ave.

HEnderson 0628

MAYTAG

PRALNI STROJ, ki ima alu-
minast čeber, ki obdrži vodo
dlje časa vročo. Lahko dobi-
te prenovljenega ali novega
sedaj za samo

\$29⁹⁵

naprej.

Lahka mesečna odplačila.

NORWOOD APPLIANCE & FURNITURE

6104 St. Clair Ave.

819 E. 185th St.

Prva, najstarejša, največja in najbogatejša slovenska
katoliška podporna organizacija v Združenih

Državah Ameriških, je:

Kranjsko-Slovenska Katoliška Jednota

Glavni urad v lastnem domu: 351 No. Chicago St., Joliet, Illinois
POSUJE ZE 47. LETO

Ustanovljena 2. aprila 1894, inkorporirana 12. januarja 1898 v državi
Illinois, s sedežem v mestu Joliet, Illinois.

SKUPNO PREMOŽENJE ZNAŠA OKROG \$5.000.000

SOLVENTNOST K. S. K. JEDNOTE ZNAŠA 122,55%

K. S. K. Jednota ima nad 35.000 članov in članic v odraslem
in mladinskem oddelku.

SKUPNO ŠTEVILO KRAJEVNIH DRUŠTEV 184

V Clevelandu, Ohio je 15 naših krajevnih društev.

Skupnih podpor je K. S. K. Jednota izplačala tekom svojega
obstanka nad \$7.400.000

GESLO K. S. K. JEDNOTE JE: "VSE ZA VERO, DOM IN NAROD!"

Če se hoče zavarovati pri dobri, pošten! in solventni podporni
organizaciji, zavaruj se pri Kranjsko-Slovenski Katoliški Jednoti, kjer
se lahko zavaruješ za smrtnino, razne poškodbe, operacije, proti bo-
lezni in onemoglosti.

K. S. K. Jednota sprejema v svojo sredo člane in članice od 16.
do 60. leta; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta. Zavaruješ se
lahko od \$250 do \$5000 posmrtnine.

V Mladinskem Oddelku K. S. K. J. se otroci lahko zavarujejo v
razredu "AA" ali "BB." Mesečni prispevek v mladinski oddelk je zelo
nizek in ostane stalen, dasi zavarovalnina z vsakim letom narašča. V
slučaju smrti otroka se izplača \$500 ali \$1.000 posmrtnine. Otroka se
lahko tudi zavaruje za dobo 20 let, nakar prejme zavarovani svoto
izplačano v gotovini.

BOLNIŠKA PODPORA:

Zavaruješ se lahko za \$2.00; \$1.00 in 50c na dan ali \$5.00 na
teden. Assessment primerno nizko.

K. S. K. Jednota nudi članstvu pet najmodernejših vrst zavarov-
anja.

Člani in članice nad 60 let stari lahko prejmejo pripadajočo jim
rezervo izplačano v gotovini.

Nad 70 let stari člani in članice so prosti vseh nadaljnjih asses-
mentov.

Jednota ima svoj lasten list "Glasilo K. S. K. Jednote," ki iz-
haja enkrat na teden v slovenskem in angleškem jeziku in katerega
dobiva vsak član in članica.

Vsak Slovenec in Slovenka bi moral(a) biti zavarovan(a) pri
K. S. K. Jednoti, kot pravi materi vdov in sirot. Če še nisi član ali
članica te mogoče in bogate podporne organizacije, potrdi se in
pristopi takoj!

V vsaki slovenski naselbini v Združenih državah bi moralo biti
društvo, spadajoče h K. S. K. Jednoti. Kjerkoli še nimate društva,
spadajočega k tej solventni katoliški podporni organizaciji, ustano-
vite ga; treba je le osem oseb v starosti od 16. do 60. leta. — Za na-
daljna pojasnila in navodila pišite na glavnega tajnika: JOSIP
ZALAR, 351 No. Chicago Street, Joliet, Illinois.

Rimsko-Berlinska os neka škriplje, zato je Dolfe po-
slal izurjenega mazaca v Rim po olje. Na sliki vidimo
nemškega ministra Jouchima von Ribbentrop, levo in ita-
lijskega zunanjega ministra grofa Ciano.

Ostanki prve svetovne vojne. Ko so na zapadni fronti
izkopavali strelske jarko so pri tem zadeli na nemško čela-
do (helmo) iz prve svetovne vojne.